

Порвало тишу раптом навкруги...

Анатолій Клименко

Порвало тишу раптом навкруги,
І небо розцвіло громами.
Так ніби неба весь вогонь якби
Був кинутий на голову руками.

Був кинутий на голови отих,
Хто в землю вріс замерзлими ногами.
Хто у окопі на своїй землі
Наш мирний день трима невтомними руками.

Вода і холод нищать його кров.
Вогонь пекельний душу виринає.
А він у землю вріс немов,
Стоїть як вкопаний, назад не відступає.

Стоїть, повернутий до ворога лицем,
Стоїть й нема йому зупину.
Так ніби вже йому живцем
Хтось підпирає замімілу спину.

Хтось теплим подихом у вухо шепотить.
Хтось пестить тихо й ніжно обіймає.
А він, сердешний, хоч без сил, — стоїть,
І серце іскрами у небо зорі викресає.

19.01.2024